

РЕШЕНИЕ

№ 6315

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **3899** по описа за **2022** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Й. И. С., подадена чрез процесуален представител адв. Г. М. от САК, против решение от 25.02.2022 г., постановено по НАХД № 8763/20 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 18 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 42-0000660 от 21.04.2020 г. С постановлението на касатора е наложено, на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози (ЗАвтП), административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл. 18, т. 3 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. на МТ.

В касационната жалба се поддържа становище за неправилност на обжалваното решение, като се твърди, че същото е постановено при съществено нарушение на материалния и процесуалния закон. Сочи се, че след възобновяване на съдебното следствие процесуалният представител на наказаното лице не е бил уведомен за това, не е бил призован за явяването си в съдебно заседание, проведено на 22.11.2021 г., като не бил уведомен и за изготвеното решение. Поддържа се, че съдът недопустимо е тълкувал и „изправял“ волята на наказващия орган. Неправилно била възприета датата на извършване на нарушението, тъй като такава не фигурирала по никакъв начин нито в АУАН, нито в НП. Неправилно съдът бил приел, че се касае за техническа грешка.

Неправилно съставът на СРС е оценил допуснатите нарушения на процесуалните правила като несъществени. Съдът е възприел фактическа обстановка, която не била описана от наказващия орган и по този начин с решението било повдигнато различно обвинение. Претендира се отмяна на решението на районния съд и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СРС. Алтернативно, иска се отмяна на решението и отмяна на процесното наказателно постановление. Прави се искане за присъждане на разноски.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не е представляван. От процесуалния му представител е постъпило допълнение към подадената касационна жалба с подробно изложени доводи за неправилност на решението на районния съд. Представя и списък на разноските.

Ответникът – Регионална дирекция „Автомобилна администрация“, не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид наведените с жалбата касационни основания и тези, за които следи служебно съгласно чл.218, ал.2 от АПК, установи следното:

Касационната жалба е допустима - подадена е в срок, от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол. По същество е неоснователна.

Касаторът е санкциониран за това, че на 15.04.2019 г., около 17.30 часа в [населено място], управлявал лек таксиметров автомобил марка С., с рег. [рег.номер на МПС], с поставен знак „такси“ открит, оборудван с ЕТАФП, на свободен режим зелена светлина, като в района на [жк], ул. С., пред № 4, при извършена проверка от полицейски служители на 01 РУ СДВР, не представил валидно удостоверение за психологическа годност. Въз основа на постановление на СРП е съставен АУАН № 276186/27.01.20 г., като нарушението е квалифицирано като такова по чл. 18, т. 3 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. на МТ, за което с процесното наказателно постановление, на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвтП на Й. С. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2 000 лв.

За да потвърди така издаденото НП, решаващият състав на СРС е анализирал събраните по делото доказателства, като е изложил подробни мотиви на кои дава вяра и кои не кредитира с доверие, изследвал е датата на нарушението и установените разминавания в посочването ѝ в АУАН и НП, като е направил извод, че се касае за техническа грешка при преписването ѝ. Съдът е анализирал и другите допуснати нарушения на процесуалните правила, като е приел, че макар и налични и безспорно установени, същите не се явяват съществени по смисъла на закона и не са ограничили правото на защита на наказаното лице. Направен е извод, че материалният закон е приложен правилно, като безспорно е доказано извършването на твърдяното нарушение.

Решението е правилно.

Изискванията за психологическа годност и условията и редът за провеждане на психологическите изследвания на водачите на таксиметров автомобил се определят с Наредба № 36 от 15 май 2006 г. за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС, на водачи на МПС и на председатели на изпитни комисии и за издаване на удостоверения за регистрация за извършване на психологически изследвания (загл. доп. - ДВ, бр. 89 от 2010 г.).

Съгласно чл. 8, ал. 2 от цитираната наредба удостоверението за психологическа годност е валидно за срок три години от датата на неговото издаване с изключение на случаите, в които се издава след навършване на 65-годишна възраст на лицето и на случаите по чл. 1, ал. 1, т. 2, 5, 6 и 7, в които удостоверението е валидно за срок една година.

Видно от приложената към административната преписка справка от Регистъра на психологическите изследвания на водачите за явяванията на психологическо изследване на 31.03.2016 г. е било издадено Удостоверение № 362902(О), валидно до 31.03.2019 г. Безспорно се установява, че към датата на проверката касаторът не е притежавал валидно удостоверение за психологическа годност, като в случая не се и твърди обратното.

Съгласно чл. 18, т. 3 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. на МТ, в приложимата редакция - ДВ. бр.67 от 12 август 2014г., водачът на лек таксиметров автомобил трябва да е психологически годен по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата. Видно от §2 ПЗР на Наредба № 36 от 15 май 2006 г., същата е издадена именно на основание чл. 152, ал. 1, т. 2 ЗДвП. От тук следва извод, че за да е изпълнено изискването на чл. 18, т. 3 от Наредба № 34, водачът на таксиметров автомобил следва да разполага с удостоверение за психологическа годност, издадено по реда на Наредба № 36.

С оглед установената от районния съд и неоспорена от касатора фактическа обстановка, юридическият факт, който поражда административнонаказателната отговорност, безспорно е настъпил - извършено е нарушение на чл. 18, т. 3 от Наредба № 34, за което правилно и законосъобразно му е наложено административното наказание по чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАВтП.

Неоснователно е възражението за неправилна квалификация на нарушението и неправилно посочване на санкционната разпоредба. Разпоредбата на чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАВтП предвижда глоба в размер на 2 000 лв. за водач на моторно превозно средство, който извършва обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници и товари без издадено за моторното превозно средство удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, заверено копие на лиценз на Общността, разрешение, документ за регистрация или други документи, които се изискват от регламент на европейските институции, от този закон и от подзаконовите нормативни актове по прилагането му. Безспорно Наредба № 34 от 06.12.1999 г. е подзаконов нормативен акт по приложението на ЗАВтП, поради което правилно е посочена санкционната разпоредба.

Спорен в случая е въпросът относно наличието на неточности в АУАН и НП и дали същите съставляват съществени процесуални нарушения. В тази връзка касационната инстанция споделя мотивите и разсъжденията на въззивния състав. При анализ на процесните актове и съдържанието им, съпоставени с приложените по делото доказателства, се установява, че неправилното изписване на датата на нарушението представлява техническа грешка, която не може да се приеме, че съставлява процесуално нарушение с такъв интензитет, че да ограничи правото на защита на наказаното лице.

Неоснователни са и възраженията за допуснати нарушения на съдопроизводствените правила. За съдебното заседание, проведено на 22.11.2021 г., наказаното лице е било редовно призовано, видно от приложения по делото отрязък от призовката, поради което не може да се приеме, че неучастието на процесуалния му представител

представлява съществено процесуално нарушение. Съобщаването, че решението на съда е изготвено, няма никакво отношение към неговата правилност, а единствено към срока за обжалването му.

В обобщение обжалваното решение не страда от сочените в касационната жалба пороци, поради което същото се явява правилно и следва да бъде оставено в сила.

От страна на ответника не е направено искане за присъждане на разноски, поради което и съдът не присъжда такива.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл. първо АПК, вр.чл.63в ЗАНН, Административен съд София-град, X. касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 25.02.2022 г., постановено по НАХД № 8763/20 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 18 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: